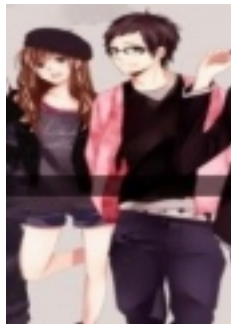

Gọi Chú Là Anh Nhé

Contents

Gọi Chú Là Anh Nhé	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6 - End	17

Gọi Chú Là Anh Nhé

Giới thiệu

Minh Luân và Ngọc Linh quen nhau trong một buổi chiều mưa thu vội vã. Luân đã đưa cho Linh chi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/goi-chu-la-anh-nhe>

1. Chương 1

Chiều nhạt, từng cơn gió thổi lùa qua khóm cây xạc xào, tà áo dài bay phấp phới. Linh khép nép bước đi, người hơi co ro vì lạnh, dạo này thời tiết hay mưa nắng thất thường, chẳng biết đâu mà phòng theo áo mưa. Từng giọt đã bắt đầu rơi tí tách, Linh bước đi nhanh hơn, cố tìm mái hiên để trú. Mưa rào nhẹ hanh vàng cùng những tia nắng buổi ban chiều, lấp lánh. Linh khẽ hát vu vơ, tay đưa ra hứng những giọt nước mưa rơi trên mái hiên nhà, lạnh mướt... Một cô gái mộng mơ và hồn nhiên, cũng phải thôi, vì Linh đang bước vào tuổi 16 trăng tròn, độ tuổi đẹp nhất của thời thiếu nữ. Chưa có mối tình đầu và đang mong chờ một tình yêu thật lãng mạn, một chàng trai trẻ tâm lý và yêu thương mình chân thành...

Mưa mỗi lúc một lớn, rơi nhanh và mạnh hơn, cứ thế này không biết bao giờ mới về được nhà. Từ xa có một người đàn ông đang chạy xe tới, dừng trước chỗ Linh đang trú, chính xác thì nên gọi là chàng trai vì

dù sao cũng không đến nỗi quá già. Lúc đầu Linh nghĩ chắc nhà anh ta ở đây nên nép sát một góc, nhưng anh không ghé vào mà nhìn Linh rồi hỏi:

- Bị mắc mưa à? Nhà ở đâu, có cần quá giang về không?

Linh hơi bất ngờ và lúng túng, rồi chợt thấy lo sợ. Dù trông vẻ ngoài người này cũng khá lịch sự và đàng hoàng, nhưng ai biết được chứ, gian hồ hiểm ác.

- Dạ thôi, em đứng đây chờ ba em đến đón!

- Vậy à... Nhưng hình như cô bé đứng đây nãy giờ hơi lâu rồi mà?! Có thật là chờ ba đón không hay là đi xe buýt về!?

Linh lại bất ngờ tiếp tập hai, sao hắn ta lại biết cô đi học bằng xe buýt? Rồi biết Linh đã đứng trú mưa ở đây khá lâu nữa, rõ ràng là đã theo dõi từ lâu đây mà. Nghĩ mình đang ở tình thế con mồi bị sói săn bắt, Linh tỏ ra cứng cỏi và dè chừng hơn.

- Sao chú biết cháu đi xe buýt? Hôm nay trời mưa nên cháu đã gọi điện nhờ ba tới đón rồi, sẽ tới ngay thôi!

Anh chàng phì cười, đột nhiên đang “anh- em” lại bị đôn lên một bậc thành “chú”, thê lương ghê.

- Bộ nhìn tôi già lắm sao mà tự nhiên chuyển tông sang gọi “chú” luôn thế?

- Lúc đầu chưa biết nên gọi thế, nhưng nhìn kỹ một hồi thấy chú cũng “sồn sồn” rồi, chắc cũng đã có vợ và con kém tuổi cháu chẳng bao nhiêu, gọi thế cho nó lễ phép!!!

- Haha, cũng may cô bé không làm thấy bói đấy, chứ không thì giải nghệ sớm rồi. Trông tôi tuy có hơi bảnh trai, hào hoa vậy nhưng vẫn còn độc thân đấy!

- Chứ không phải vì dè dặt quá nên chả có cô nào chịu hết sao?!!

Biết mình nói hơi lỗ nên cô nàng bùm miệng tỏ vẻ hối lỗi, anh chàng không giận mà còn cười lớn hơn.

- Thì ra nãy giờ đang nghi ngờ tôi là con yêu râu xanh. Cũng đúng, bây giờ bọn biến thái ngoài đường nhiều lắm, trẻ trung và xinh đẹp như cô bé thì có khối tên mê. Tôi có đem theo cây dù, cho cô bé mượn, mai trả lại tôi.

- Thôi không cần đâu, cháu... à... em... đợi hết mưa rồi đi.

- Mưa còn lớn lắm, xe buýt giờ sắp đến chuyển cuối rồi, không đi là trễ đấy!

- Vậy biết trả cho anh lúc nào?

- Mai gặp lại tại chỗ này nhé!

Nói xong, anh đưa cây dù cho Linh rồi phóng xe đi nhanh như chớp, bóng xe dần mờ nhạt sau màn mưa... Linh khẽ bước đi, mưa vẫn nặng hạt, từng giọt mưa gõ nhẹ trên mặt dù, đi bộ dưới mưa bằng dù che trông lãng mạn thật, chắc mai phải sắm một cây nhỏ gọn đem theo. Trên đoạn đường đi, hình ảnh anh chàng kia cứ hiện lên trong tâm trí, dù tròng áo mưa nên cũng nhìn không rõ hình dáng cho lắm, nhưng Linh vẫn nhớ và ấn tượng với đôi mắt sâu, hàng lông mày dày và đậm, sóng mũi cao và nụ cười hiền. Nghĩ hồi mới nhớ ra cô chưa biết tên anh, rồi chưa xin số điện thoại liên lạc để gặp trả dù nữa.

Chiều hôm sau, Linh đứng trước ngôi nhà trú mưa hôm trước đợi, nhưng chẳng thấy anh ta đến. Nhiều hôm sau cũng vậy, đến hết tuần, cô nghĩ chắc anh ấy đã quên, chỉ là một cây dù thôi mà, chắc người ta không cần bận tâm đến. Đầu tuần sau, Linh không đem cây dù đó theo nữa, cô đã mua cây dù mới thay vì xài luôn cây cũ, không biết vì sao nữa, có lẽ như một giác quan, cô tin rằng rồi sẽ có lúc trả lại, nên không dám sử dụng, sợ bị hư. Và ngay chiều hôm đó, vẫn mưa rào nhẹ, anh chàng xuất hiện:

- Chào cô bé!

- O, Anh... - Lần nào cũng bất ngờ.

- Lâu không gặp ha! Khỏe không?

- Sao anh nói hôm sau sẽ ghé chỗ cũ lấy lại cây dù mà không tới, băng đi cả tuần luôn!

- À, tại tôi hơi bận... Dù đâu trả đây!
- Sao giống đòi nợ thế hả? Cả tuần rồi ngày nào cũng phải đem theo đứng đợi anh, rốt cuộc anh không tới. Giờ để ở nhà rồi!
- Thế cây dù kia là sao?
- Đây là dù em mới mua, nhìn không khác biệt sao?
- Thế à? Ờ... vì tôi cũng chưa dùng tới. Thôi thì trả cây mới cũng được mà!
- Không được. Mượn cái nào phải trả đúng cái ấy chứ! Với lại dù anh đồ dỏm mà lại đòi đổi với dù mới xịn của em, khôn quá ha!
- Ấc, cô bé chi li quá! Thôi chuyện cây dù tính sau đi, có muốn tôi đền bù cho cả tuần đứng đợi không?
- Đền bù?
- Ủ, một châu kem nha!
- ...
- Sao? Vẫn còn dè chừng à? Chỉ ở quán gần đây thôi!

Dù vẫn chưa tin tưởng lắm, nhưng không hiểu sao Linh cảm giác anh chàng không phải là người xấu, nên liền mình đồng ý. Dù sao cô cũng rất tò mò, muốn biết thêm về anh ta...

Cả hai ghé vào quán coffee gần đó, trò chuyện vui vẻ. Anh chàng tên Luân, vốn sống ở nước ngoài từ năm 9 tuổi, về nước để điều hành chi nhánh ở Việt Nam. Trông thế mà cũng tài năng thật, Linh nghĩ tuổi cũng chưa ngang bằng ba mình mà đã điều hành cả một công ty thì quả là đáng nể, chắc lo làm quá nên đến giờ vẫn chưa có gia đình, mà biết đâu anh ta nói xạo để lừa cảm cô?! Thật ra Linh cũng chưa đoán được tuổi anh, hỏi thì hơi ngại, nhưng nói chung cũng hơi già hơn so với mẫu hình lý tưởng của cô. Linh mới 16 tuổi, nên bạn trai bằng hay lớn hơn chừng 3-4 tuổi là vừa rồi, nhưng Luân thì có vẻ lớn hơn nữa.

Vẫn giọng nói nhẹ nhàng trầm ấm, nụ cười hiền, ánh mắt sâu như nhìn thấu suy nghĩ người đối diện, Linh cảm thấy thật thoải mái khi trò chuyện với Luân. Nhiều ngày sau đó, vì lấy cớ trả chiếc dù mà hai người vẫn thường xuyên gặp nhau, nhưng Linh vẫn cứ để quên suốt, thật ra là cô nàng cố tình quên, vì sợ rằng khi trả cây dù - vật kết nối duy nhất giữa hai người, cô sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa...

Trong dòng suy nghĩ miên man, Linh chợt thấy con tim mình như đang xao động, một chút cảm giác lạ lẫm tựa hồ như thương mến, nhớ nhung, đó có phải là tình yêu không? Linh thật sự cũng không biết nữa, nhưng có một điều rất rõ ràng vẫn luôn hiện lên trong tri thức cô... là mỗi ngày, Linh đều mong được nhìn thấy gương mặt thân quen ấy, chỉ để chào dăm ba câu cũng được.

Luân vẫn luôn vui vẻ, dịu dàng và gặp Linh thường hơn, hay nhắn tin hỏi thăm và hẹn nhau ở góc quán quen thuộc. Linh cũng không rõ cảm xúc của Luân dành cho mình như thế nào, chỉ biết rằng cả hai vẫn rất vui vẻ...

Một sáng chủ nhật trong mát, Linh hồn nhiên cùng mẹ chuẩn bị nấu bữa ăn trưa. Hôm nay nhà cô có khách, nên mẹ đi chợ mua khá nhiều đồ ăn ngon.

- Khách nào tới nhà mình chơi ạ mẹ?
- Một người chú, em của ba con, ở nước ngoài về được một thời gian rồi nhưng vì bận thu xếp công việc nên đến hôm nay mới ghé.
- Thế ă? Sao đó giờ con không nghe nói ba có em trai?
- Ủ, vì chú ấy ở nước ngoài suốt, cũng ít khi liên lạc, ông bà nội thỉnh thoảng mới về thăm gia đình mình chứ không đưa chú ấy về chung.

Linh cũng không thắc mắc gì thêm, chỉ thấy hơi lạ, dù gì cũng là anh em ruột nhưng sao chẳng thấy nhắc tới bao giờ? Một lúc sau chú tới, Linh vẫn còn loay hoay làm đồ ăn. Mẹ chạy ra đón cùng với ba, không

quên dặn Linh rót nước mời chú. Tiếng nói cười, chào đón rôm rả, bỗng Linh thấy giọng nói nào vừa lạ lại vừa quen. Rót xong ly nước bước ra, mẹ Linh liền lên tiếng:

- Linh, đây là chú ba từ Mỹ về, chào chú đi con!

Linh bước tới cúi chào rồi ngẩng đầu lên nhìn. Từ phía đối diện, cô bắt gặp một gương mặt thân quen. Linh cảm thấy mặt đất dưới chân mình như đang chao đảo, đôi tay mất hết sức lực, ly nước trên tay rơi xuống, vỡ tan tành...

Linh lúng túng cúi xuống nhặt những mảnh thủy tinh vỡ, không cẩn thận để cửa vào tay. Luân bước tới nắm lấy tay Linh, bốn mắt nhìn nhau, không nói nên lời... Mẹ Linh liền lên tiếng:

- Thiệt tình, con gái con đùa mà đến độ quá đi! Để đó mẹ dọn cho, lấy băng cá nhân dán ngón tay lại đi.

- Băng cá nhân để đâu vậy chị hai? – Luân hỏi mẹ Linh.

- Tủ sơ cứu gia dụng ở kế cầu thang ấy. Mà để con Linh nó tự băng được rồi, chú không cần làm đâu!

- Được rồi chị, em thấy Linh có vẻ hơi mệt...

Luân đi lấy rồi băng ngón tay bị đứt của Linh, một cảm giác ngứa ngáy xen lẫn xấu hổ. Linh xin phép lên phòng, Luân vẫn ngồi nói chuyện với ba mẹ cô như không có chuyện gì xảy ra, như thể chưa từng quen biết Linh trước đó. Cũng phải thôi, nhận nhau để làm gì... khi Luân cũng chỉ đơn thuần xem cô như một đứa trẻ non nớt, chỉ có bản thân cô là mộng tưởng và đơn phương rung động thôi.

Được một lúc thì Luân xin phép về vì còn làm một vài công việc. Từ trên ban công, Linh lén nhìn dáng người cao lớn đang bước vào chiếc xe hơi sang trọng. Thì ra, chiếc tay ga chỉ là “hàng đạo phổ” thôi, phương tiện chính của “chú” Luân là xế hộp kia. Một người có chức vị cao, giàu có ai lại đi thích một cô nhóc như Linh được chứ, thiếu gì những cô nàng xinh đẹp nóng bỏng vây quanh để anh lựa chọn.

Dù không muốn nhắc tới nhưng vì cái sự tò mò cứ chen lấn vào suy nghĩ của Linh nên cô nàng buộc phải “hỏi thăm” về người chú mới biết mặt kia. Quả đúng như Linh đoán, Luân đã khá lớn tuổi, năm nay đã bước sang 28, tức hơn Linh 12 tuổi. Xét về khoảng cách, Luân đứng trung gian giữa ba Linh và cô, vì ông lớn hơn Luân 10 tuổi. Thực tế nếu không vì vai vế, Linh cũng không nhất thiết phải gọi Luân bằng chú, cô chỉ thấy thắc mắc là sao ông bà nội lại sinh khoảng cách giữa hai người con xa thế?!

Nhiều đêm trằn trọc không ngủ, cố dặn lòng phải quên đi, nhưng sao hình ảnh ấy cứ mãi hiện lên khiến tim quặn thắt, để quên một người khó đến vậy sao?... Những buổi đi học về, Linh lại lặng lẽ với những suy nghĩ miên man, dù biết không có kết quả nhưng sao vẫn cứ mong chờ một hình bóng quen thuộc, và quả nhiên sự mong đợi đó của Linh đã thành sự thật...

- Làm gì mà thần thờ vậy cô bé?

- Chú ba... - Bỗng dưng có tật giật mình.

- Lên xe đi, tôi chở về.

- Thôi, không cần đâu!

- Sao? Vẫn còn chưa tin tưởng à? Đã biết nhau rồi mà!

- Không phải vậy. Chỉ là...

- Đây là yêu cầu của ba Linh đấy!

- Vậy ra chú đến chở cháu về chỉ là vì bị “ép buộc” thôi hả?

- Mấy lần trước tôi cũng đòi chở về mà Linh có chịu đâu!

Linh không biết nói thêm gì, đành leo lên xe. Luân không chở Linh theo hướng về nhà ngay mà rẽ sang con đường khác, Linh vẫn im lặng vì cũng đoán được ý anh. Cả hai vào một nhà hàng nhỏ...

- Đừng nói ba cháu cũng kêu chú dẫn đi ăn nha!

- Không, đây là ý riêng của tôi.

- Biết chú giàu rồi nhưng cũng không cần phô trương vậy đâu. Cháu cũng không thích ăn đồ nhà hàng cho lắm, vừa đắt lại không no.

- Vừa bụng là được rồi, ăn no quá dễ mập lắm. Cô bé cũng cần phải dưỡng eo đấy!

- Cháu không thích mình đây, vừa người là được. Sức khỏe quan trọng hơn!

- Hì...

Được một lúc khi đang ăn, Luân lại nói tiếp:

- Lúc vừa gặp nhau có bất ngờ không?

- Làm rớt ly nước xuống luôn là biết rồi, còn hỏi!

- Hì... Thì cùng lắm chỉ là nhận người quen thôi mà. Làm gì đến độ tái xanh mặt luôn thế?

- Ờ thì... tại thấy sao trên đời có nhiều sự trùng hợp thế, người lạ mới quen lại là chú ruột của mình.

- Thật ra, tôi đã biết cô bé trước đó rồi...

- Cái gì???

Luân đã biết Linh trước đó, biết được mối quan hệ của cả hai là thế nào. Vậy mà anh vẫn thản nhiên làm quen như chỉ là giữa hai người bạn, mặc nhiên không hề nói tới vai vế của mình với cô. Tại sao anh lại làm vậy? Tại sao anh lại mang đến ột cô gái hãy còn quá trẻ, một cảm giác ấm nồng, những cảm xúc dễ khiến cho trái tim phải rung động để rồi ảo tưởng về những điều tốt đẹp mông lung. Và anh không hề biết, khi nhận ra mối quan hệ đầy oan nghiệt này, Linh đã phải đau buồn nhiều như thế nào. Giá như đừng gặp gỡ, đã không phải yêu và không phải đau...

2. Chương 2

- Người ta hay nói cuộc gặp gỡ nào cũng đều do duyên phận. Thế nhưng chú và cháu quen nhau lại là do sự sắp đặt từ chính chú chứ chẳng phải ngẫu nhiên gì cả. Hèn gì, lúc gặp nhau chỉ có cháu bất ngờ thôi!

- Ủ, thì biết mặt trước nói chuyện sẽ dễ thân thiết hơn mà.

- Cần gì chứ, chú cháu chỉ việc gặp thừa gởi rồi chào hỏi vài câu là được rồi!

- Phải thân chứ, để tới tết còn cho tiền lì xì, tặng quà sinh nhật, dẫn đi ăn uống nói chuyện thoải mái như vậy nè!

- Không cần, 16 năm nay không có chú cháu cũng đã chẳng mong đợi những thứ này. Ba mẹ cháu vốn đã rất thương cháu, nên không có chú cháu cũng chẳng thiếu thốn gì đâu!!!

Linh nói trong cơn tức giận, cũng may lúc này nhà hàng đang vắng nên không ai nghe. Luân hơi thản thốt, nhưng rồi vẫn dịu giọng từ tốn nói:

- Thật ra, tôi chưa bao giờ xem cô bé là cháu mình cả!

- Đúng là xét về tuổi thì cũng chưa đến nỗi quá xa. Nhưng một con giáp cũng đủ già rồi, kêu anh cũng ngượng miệng lắm!

- Vậy sao? Nhưng lúc đầu cô bé đã chẳng gọi tôi là anh đấy thôi!

- Vì chưa biết nên thế. Giờ biết rồi phải khác chứ! Chú cũng xưng chú gọi cháu đi, đừng gọi tên xưng tôi nữa.

- Không thích!

- Vậy tùy chú. Thôi đưa cháu về đi, không ba mẹ lại lo!

- Không cần câu nệ chuyện xưng hô đâu. Cứ như trước đây đi, vì tôi và Linh đâu phải thực sự là chú cháu, chỉ là trên danh nghĩa thôi mà!

Linh nhìn Luân kinh ngạc, như vậy nghĩa là sao?! Luân thực sự không phải là chú của cô à? Luân gọi phục vụ tính tiền rồi bình thần bước đi, Linh chạy theo hỏi tới tấp. Luân chỉ trả lời một câu ngắn gọn rằng:

“Tôi không phải là em ruột của ba Linh”.

Trên suốt đường về, cả hai không nói với nhau câu nào nữa. Luân đưa Linh về đến cổng nhà rồi chạy đi, không vào cùng. Linh cũng không thắc mắc, điều cô cần bây giờ là phải làm rõ sự thật này. Sau khi ăn tối xong, Linh ra ghế sofa ngồi cùng ba mẹ và hỏi cả hai về mối quan hệ thật sự giữa “chú” Luân và ba. Quả nhiên, đúng như lời Luân nói.

Ngay từ phút giây biết được điều “tuyệt diệu” đó, Linh cũng không biết mình có nên vui mừng và tiếp tục hi vọng hay không...

Luân là con của người em kết nghĩa với ông nội Linh thời chinh chiến. Sau giải phóng vài năm, vì cuộc sống khó khăn nên ba Luân quyết định vượt biên để tìm đường mưu sinh mới. Dự định khi sang bên đấy an toàn, sẽ đón hai mẹ con Luân qua cùng (lúc đó Luân chỉ vừa mới đầy tháng). Không may, chuyến tàu vượt biển ấy đã bị bắt, ba Luân bị xử tử, mẹ Luân hay tin bằng hoàng đầu đón chẳng bao lâu cũng lâm bệnh nặng qua đời. Thương đứa bé tội nghiệp, ông nội Linh đã nhận về nuôi. Luân lớn lên trong sự bảo bọc yêu thương của hai người thân không ruột thịt, tính tình trầm lặng, ít nói, ít tiếp xúc với nhiều người, quan hệ anh em với ba Linh vì thế cũng không mấy thân thiết...

Đến năm 1990, kinh tế mở cửa, ông nội Linh được bổ nhiệm công tác ở nước ngoài. Dự định sẽ đưa cả gia đình sang bên ấy sống luôn, nhưng ba Linh lúc đó đã trúng “tiếng sét ái tình” với mẹ Linh nên xin được ở lại, phần vì còn học dở dang trường đại học kinh tế ở đây. Dù không bằng lòng nhưng vì thấy con trai cương quyết, lại có tính tự lập và giỏi giang nên ông bà nội đành chấp thuận. Vài năm sau khi ra trường, ổn định sự nghiệp, ba mẹ Linh lấy nhau và sinh ra cô công chúa bé bỏng đáng yêu này. Mối quan hệ anh em ấy tưởng chừng chỉ là thoáng qua trên danh nghĩa, nay bỗng tiếp xúc nhau gần gũi hơn và nảy sinh nhiều chuyện treó ngoe như vậy đây: nàng tiểu thư con gái rượu của người anh lại đem lòng yêu mến chính người em nuôi – tức chú của cô nàng.

Giá như biết trước mối quan hệ này, chắc tình cảm đã không nảy sinh, nhưng tình yêu đến bất ngờ đập vô mặt thì biết đường đâu mà đỡ chứ.

Cuối tuần, Luân ghé nhà chơi, vẫn thản nhiên vui vẻ trò chuyện. Ba mẹ Linh cũng không hỏi gì về thắc mắc của cô bé, họ thấy chuyện đó cũng không có gì để bận tâm, dù em ruột hay em nuôi cũng vậy thôi, có ảnh hưởng gì đâu... Đúng vậy, trên thực tế là không có gì ảnh hưởng, nhưng trong trường hợp “đặc biệt” này là cả một sự thay đổi lớn lao. Linh cảm thấy xao động và thẹn thùng nhiều hơn khi gặp mặt Luân, không biết phải xử sự như thế nào nữa...

- Cô bé đã khỏe hẳn chưa? Cẩn thận không làm đổ ly nước nữa đấy! – Giọng chế giễu.

- Cám ơn chú quan tâm, cháu khỏe hẳn rồi.

Mẹ Linh tiếp lời:

- Con bé còn nhỏ nhưng cũng đảm đang lắm chú à. Việc nhà lúc nào nó cũng phụ một tay, nên tôi cũng đỡ vất vả...

- Phải vậy thôi chị, tập làm từ từ đi để mai mốt còn về phục vụ chồng nữa chứ! - Vẫn giọng xách mé.

Ba Linh nghe thế cười lớn rồi nói:

- Chú yên tâm, làm thì tập cho biết đủ việc thế thôi. Nhưng sau này tìm chồng cho nó cũng không được để nó khổ đâu! Dù gì cũng là lá ngọc cành vàng, con gái duy nhất của anh, đâu có để nó bị ức hiếp được!

- Anh nói cũng phải, thế tiêu chuẩn con rể tương lai của anh thế nào?

- Ừm, thì phải chừng chạc, diêm đạm, biết quan tâm chăm sóc cho gia đình, có sự nghiệp ổn định. Và đặc biệt là phải đẹp trai và đô con thì mới xứng và bảo vệ được con gái yêu của anh nữa!

- Ủm, nhưng không được đẹp trai hơn anh chú đâu nhé! – Mẹ Luân tiếp lời châm biếm.

Cả gia đình nói cười vui vẻ, đầm ấm. Linh cảm giác như Luân cũng đang dần hòa hợp với ba mẹ mình, như thể là chú ruột thật sự của cô vậy. Thì trên thực tế, gia đình Linh từ lâu cũng đã xem Luân như người thân rồi, có gì lạ đâu chứ. Nhưng Linh không muốn như thế, vì những điều đó sẽ làm gần cách mối quan hệ “khác hơn” của cô và Luân, sẽ dập tắt đi niềm hi vọng và tình yêu của một cô gái trẻ đang dành cho chính “người chú không ruột” của mình.

Ngày không nắng, từng vầng mây xám nhẹ che kín bầu trời, chỉ còn lơ đãng chút gió thu nhẹ nhàng, se se lạnh. Linh đang đứng trên ban công hóng gió, nghĩ ngợi vu vơ. Bỗng trên vai có cái gì nặng nặng đè lên, Linh quay lại, ra là Luân vừa trùm áo khoác cho cô.

- Trời lạnh, mặc áo mỏng vậy dễ cảm lạnh lắm đấy!

- Cám ơn, chú có vẻ quan tâm đến cháu hơi bị nhiều đấy!!! – Giọng cô tỏ vẻ tỉnh rụi nhất có thể dù trái tim đang đập rộn ràng vì sung sướng.

- Xưng chú cháu mà nói giọng ngang như cua vậy, rõ ràng không muốn nhận người chú này rồi!

- Muốn không nhận cũng có được đâu, phải chịu thôi!

- Ủ, tôi cũng không để tâm quan hệ này giữa tôi và Linh. Dù gì cũng đã xa lạ với nhau từ trước đến giờ, đâu cần phải cố miễn cưỡng...

Dẫu biết thế, nhưng Linh vốn đã được gia đình nuôi dạy chính chu từ nhỏ. Cô chịu ảnh hưởng rất nhiều về tư tưởng vai vế, họ hàng theo phong tục thuần túy. Nên dù biết rõ mối quan hệ giữa cô và anh không phải là loạn luân, nhưng cứ nghĩ đến danh nghĩa hiện tại giữa hai người, trước mặt ba mẹ cứ luôn phải gọi là “chú - cháu” cũng thấy thật khó chịu.

Nhưng có vẻ Linh đã lo lắng quá xa xôi rồi, tình cảm của Luân dành cho cô đến bây giờ vẫn còn chưa biết là thế nào, đã lại nôm nóng về viễn cảnh tương lai chưa chắc thành sự thật ấy. Có lẽ, Luân có phần quan tâm tới Linh hơi nhiều hơn một chút, nhưng cũng chưa đến mức để được hiểu là có tình cảm “nam- nữ” hay không. Có khi đó chỉ là cách biểu hiện tình cảm đơn thuần giữa họ hàng với nhau mà người phương Tây hay làm, và suy cho cùng cũng chỉ có mình Linh suy diễn mọi chuyện theo hướng thái quá mà thôi.

Để kỷ niệm 20 năm yêu nhau và 18 năm ngày cưới, ba mẹ Linh đã quyết định “hấp hôn” bằng cách đi du lịch nước ngoài một tuần. Và tất nhiên, chuyến đi này không thể đưa Linh đi cùng được...

- Anh chị lãng mạn thiệt đó. Em ghen tị ghê luôn!

- Hi, có gì đâu. Sao này chú lấy vợ rồi cũng vậy thôi mà! – Ba Linh cười tự hào.

- Ba mẹ tính đi hưởng “tuần trăng mật 2” rồi bỏ con gái rượu ở nhà một mình hả? – Linh nói đầy vẻ ầm ỹ.

- Ồm... Hay là... nhờ chú ba chăm lo cháu nó giúp anh chị nhé! – Mẹ Linh ra “sáng kiến”.

- Hả? Thôi không cần đâu! – Linh lắc đầu đỏ mặt (về mặt rất đáng bị nghi ngờ).

- Không cần thế nào được. Con còn bé thế này, lại là con gái nữa. Ở nhà một mình sao ba mẹ yên tâm đây? Có chú ba trông chừng sẽ tốt hơn! – Ba Linh quả quyết

Chẳng biết Luân suy nghĩ thế nào mà lại đồng ý ngay không chút do dự. Linh cảm thấy khó chịu vô cùng, dẫu tự trấn an bản thân dù sao cũng là chú cháu, cứ xem như bình thường thôi. Sau khi tiễn ba mẹ Linh đi, Luân nắm tay cô nâng vào nhà, Linh rút tay ra e thẹn rồi chạy lên phòng, đóng cửa lại. Linh tính mách bảo với cô rằng, sóng gió đang sắp nổi lên...

Từng ngày trôi qua dài dần dặc, Linh vẫn đi học như thường lệ, nhưng được “chú” Luân đưa đón mỗi ngày, lúc về tự nấu cơm, làm đồ ăn. Cứ tưởng tới chiều hoặc tối Luân mới ở nhà ăn cơm, có khi sẽ bận mà không ăn luôn, ai dè anh chàng thường trực ở nhà để chờ cơm Linh nấu. Khi ăn chẳng thấy phản ứng gì, Linh hỏi thức ăn ngon không, cậu chàng chỉ đáp gọn lỏn “Cũng thường thôi!”. Cô bé bịu môi bực bội, không biết ba mẹ giao tên này ở cùng là để chăm lo cho cô hay cô lo cho hấn ta nữa!

Ngoài việc đưa rước Linh thì từ đồ ăn, thức uống đến các công việc nhà Linh đều tự làm. Sáng cô phải tự giác dậy, rồi lật đặt làm bữa sáng, xong còn phải hì hục đánh thức tên chú lười chấy nhót kia nữa chứ, có hôm hần ngủ mớ ôm chầm hay cô, không cựa quậy được, phải cắn một phát đau đến hần mới chịu tỉnh mà buông ra... Khi tỉnh dậy rồi hần còn mơ màng tỉnh rụi nói:

“Ủa sao lại qua phòng tôi ngủ thế? Bộ sợ ma hả?!!”, thế có điên không chứ!!!

Trời mùa thu vẫn luôn mưa nắng thất thường, vì nghĩ có Luân đưa đón rồi nên Linh không mang theo dù hay áo mưa nữa. Chiều hôm đó vì bận việc đột xuất, Luân không đến đón, cũng không gọi điện báo cho Linh biết. Đứng đợi cả buổi dưới màn mưa phùn dai dẳng, Linh đành liều mình chạy đi. Về đến nhà mình mẩy ướt sũng, vừa lạnh vừa đói, thay đồ rồi còn phải nấu đồ ăn. Khi mọi thứ hoàn thành thì người mệt lã, không còn thấy đói nữa mà lại chuyển sang chóng mặt, nhức đầu. Linh nằm gục trên ghế so-fa...

Khoảng 1 tiếng sau thì Luân về, thấy Linh nằm đó tưởng ngủ quên, đến gần thì thấy nét mặt tím tái, hơi thở yếu ớt, vẻ mặt mệt mỏi, sờ trán nóng rang. Anh hoảng hốt bế Linh lên phòng, nấu nước nóng chườm khăn và cho uống thuốc hạ sốt. Một lúc sau thì sắc mặt cô bé đã khá hơn, thân nhiệt hạ dần. Luân đã thức suốt đêm để trông chừng Linh, dù anh cũng rất mệt vì cả ngày làm việc...

Sáng hôm sau, Linh tỉnh dậy thì thấy Luân đang nằm gục đầu trên giường sát bên cô. Nhớ lại mới biết hình như hôm qua mình bị sốt. Linh lay anh thức dậy để về phòng ngủ...

- Cả đêm qua chú ở đây trông chừng cháu đó hả?

- Ừ...

- Cũng phải, tại chú mà cháu mới bị sốt đó! Sao bận việc mà không gọi điện báo để cháu chờ cả buổi, nên phải dầm mưa chạy về nhà...

- Xin lỗi, tại bận quá nên quên, điện thoại lại hết pin nữa. Thế đã đỡ hẳn chưa?

- Ồm... Cũng đỡ đỡ...

- Để tôi kiểm tra xem.

Luân tới gần áp trán mình vào trán của Linh đo thân nhiệt, làm cô nàng đỏ mặt đẩy ra...

3. Chương 3

- Chỉ cần sờ trán là được rồi... việc gì phải áp vào thế chứ!

- Áp trán kiểm tra sẽ đúng hơn, bàn tay nhiều khi thân nhiệt nóng làm sao chính xác được!

- Nhưng... dù sao cũng không được!

- Rảnh, thì cũng kiểm tra rồi, đã đỡ hơn hôm qua, nhưng vẫn phải nghỉ ngơi cho khỏe hẳn đã, không được đi ra ngoài gió. Tôi sẽ gọi điện xin phép cho Linh nghỉ học hôm nay!

- Ồ... Không cần đâu, cháu khỏe hẳn rồi.

- Đừng có cãi!

Luân nghiêm mặt nói ngắn gọn rồi xuống nhà nấu cháo. Chỉ khoảng 10 phút sau đã đem lên một tô cháo nóng hổi thơm lừng, nhưng thấy nhanh quá nên cũng hơi nghi ngờ, không biết ăn vào có bị làm sao không. Luân như đọc được ý nghĩ đó liền nói:

- Đừng lo, cháo tôi nấu hôm qua rồi. Giờ chỉ hâm lại và nêm nếm cho vừa ăn thôi... Có cần tôi ăn trước để kiểm chứng độ an toàn không?!

Một tô cháo hành với thịt bò băm và trứng gà, trông không đẹp mắt nhưng lại ăn rất ngon. Không ngờ anh “chú” này cũng nấu ăn được lắm, hóa ra là giấu nghề, bắt Linh phục vụ đây mà.

- Đã gần 8 giờ rồi, chú không đi làm sao?
- Hôm nay tôi được nghỉ...
- Ồm... Thôi chú làm gì làm đi. Cháu ăn xong nằm nghỉ một lát là khỏe ngay thôi!
- Ăn cho hết tô cháo đi rồi uống thuốc.
- Thôi không uống đâu!
- Bắt buộc!!!

Vẫn lại kiểu nói ngang hông đó rồi xuống nhà đem thuốc lên, cô bé nhìn vào là đã muốn nôn ra hết cháo...

- Cháu không uống thuốc đâu. Đáng lắm! Ăn cháo nóng một hồi là khỏe hẳn thôi mà! – Linh nhăn nhó khổ sở.
- Bây giờ muốn tự uống hay để tôi “móm” cho đây?!

Trời ạ, đến bây giờ Linh mới biết cái anh chàng này không chỉ lãnh đạm vô tình mà còn cực kì ác độc nữa, dám đe dọa cô. Mặt cô bỗng đỏ lựng khi nghĩ tới cảnh hấn ta sẽ áp môi hấn vào môi mình, thật ngượng không chịu nổi. Ăn xong tô cháo, Luân lấy tô để sang một bên rồi đưa thuốc và ly nước ấm cho Linh uống.

- Đã nói là không uống rồi mà!!!
- Đếm từ một tới ba, hoặc tự uống hoặc sẽ bị ép uống nhé! Một...

Tên “ác ma” bắt đầu đếm, khi tiếng thứ hai vừa cất lên, Luân trong tư thế sẵn sàng đưa viên thuốc vào miệng mình để móm cho Linh. Cô bé sợ hãi liền ngăn lại và uống hết thuốc, anh chàng nhìn cô uống trong khổ sở mà vẫn cười tinh quái. Uống hết cả đồng thuốc này quả là một kỳ tích, trước giờ mẹ Linh cũng chưa thuyết phục nổi cô uống đến ngần ấy thuốc như vậy (dù chỉ có 4 viên bé tẹo). Linh đẩy mạnh ly nước vào ngực Luân, nhìn anh chàng với vẻ mặt đầy uất hận:

- Xong rồi đó, bấm nút biến để cháu nghỉ ngơi dùm. Đồ độc tài!!!
- Ngon ha, dám nói vậy với chú mình luôn. Muốn bị ăn đòn hả?
- Chú mà thô bạo với người bệnh, cháu sẽ về méc lại ba!
- Ghê ghê, uy hiếp luôn. Thôi nghỉ ngơi đi nhá, có cần gì thì gọi cho tôi!
- Cảm ơn chú, không làm phiền cháu là được rồi.
- Đã bảo lúc không có ai thì cứ xưng hô như trước rồi mà!
- Sao được chứ. Chính chú mới phải đổi đấy! Cứ xưng tôi gọi tên cháu hoài, kỳ quá đi!
- Tôi đã nói chưa bao giờ xem Linh là cháu mình còn gì?!
- Tại sao lại như thế? Nếu vậy chú quan tâm tới cháu làm gì?!

Nét mặt Luân cau bắng, tiến tới rất gần Linh, nói với vẻ nghiêm túc:

- Chẳng lẽ tôi đối với em thế nào, bản thân em không rõ hay sao?

Từ sâu trong ánh mắt ấy, Linh đang cảm nhận được một sự nồng nàn, một tình cảm khác mà cô đang đợi chờ và mong ước bấy lâu, chẳng lẽ Luân đối với cô cũng là...

Nắng bình minh len lỏi qua ô cửa nhỏ, Linh bước ra hít một hơi sâu để cảm nhận sự tươi mát dịu nhẹ của một ngày bình yên. Cô sửa soạn đồ đạc, sách vở rồi xuống nhà làm bữa sáng. Luân đã ngồi chờ sẵn ở phòng khách, đọc báo uống cà phê. Ăn uống xong thì Luân chở Linh đi học, một cảm giác im lặng đến đáng sợ bao trùm. Suốt hôm qua đến giờ kể từ khoảnh khắc anh nói với cô câu nói lấp lửng ấy, cả hai bỗng trở nên gượng gạo hơn, khó mở lời với nhau hơn. Nhưng không thể cứ như thế này mãi được, Linh đành chủ động lên tiếng:

- Chiều chú có thể đến đón cháu sớm chút được không? – Vẫn không chịu đổi cách xưng hô.

- Để làm gì?
- Trường có buổi họp phụ huynh. Ba mẹ cháu đi rồi nên...
- Máy giờ?
- 4 giờ chiều.

Luân khẽ gật đầu rồi rồ ga chạy tiếp. Anh chàng chạy vào cổng rồi gửi xe nhờ trong bãi để vào lớp cùng với Linh.

- Được rồi chú, cháu tự vô được mà, chiều chú hãy tới. - Linh nghĩ Luân lo lắng cho cô nên đi vào cùng.
- Hôm qua xin phép, cô giáo chủ nhiệm của Linh bảo phải trực tiếp vào gặp thì mới chấp nhận cho nghỉ.
- Thế ạ? - Thì ra là tưởng bở.

Hai người cùng bước vào phòng giám hiệu. Trên suốt đường đi, rất nhiều ánh mắt hiếu kì hướng về họ. Mấy cô nữ sinh ai cũng trầm trồ, bàn tán về cái anh chàng cao lớn, đẹp trai đang đi cùng với Linh, làm cô cũng cảm thấy ngượng ngùng. Luân vào trong nói chuyện ngắn gọn với cô giáo rồi đi ra, bảo Linh lên lớp học rồi chiều sẽ tới họp.

Chiều. Linh đứng đợi dưới sân. Buổi họp diễn ra ngắn gọn, nhưng sau khi xong thì cô giáo chủ nhiệm yêu cầu gặp riêng Luân nói chuyện một chút. Linh thấy tò mò liền theo dõi...

- Anh là gì của em Linh thế?
 - Tôi là chú của Linh.
 - Ồ, chú mà còn trẻ dữ vậy sao?
 - Chỉ là vai vế thôi.
 - Cho mượn phép hỏi... anh nhiều tuổi rồi ạ?
 - Tôi được 28 tuổi rồi.
 - Ồ, vậy chỉ nhỏ hơn tôi có 2 tuổi thôi (quá chuẩn). Thế... đã có gia đình chưa?
 - Chưa.
 - Vậy còn người yêu? - Những câu hỏi bắt đầu chệch hướng.
 - Cũng chưa.
 - I da, đẹp trai, phong độ như anh mà từng tuổi này nói chưa có người yêu. Chắc kén chọn lắm hả?
 - Không... Chắc lại tôi vô duyên thôi!
- Dù hơi bị choáng với cách trả lời cộc lốc tỉnh rụi của anh chàng, nhưng cô giáo vẫn quyết lần tới.
- Vậy... mẫu người yêu lý tưởng của anh thế nào? Anh thấy tôi có đạt tiêu chuẩn không?!
- Luân bắt đầu thấy lúng túng, không biết phải trả lời thế nào thì Linh từ ngoài bước vào nói:
- Chú ơi, họp xong chưa ạ? Cháu còn có giờ học thêm nữa đấy!
 - Ừ, xong rồi! - Quay sang bà cô - Thôi xin phép cô tôi về.
 - Ồ, khoan đã...

Chưa dứt hết câu Luân đã đứng dậy cúi chào rồi vọt lẹ, không ngờ hôm nay lại gặp phải bà cô “ổng chề” mê trai. Cả hai bước đi chậm rãi, Linh thấy vẻ mặt tĩnh lặng như hồ của Luân càng khó chịu hơn nên hỏi:

- Thấy cô giáo của cháu thế nào?
- Thế nào là sao?
- Thì người ta đã chủ động ngỏ lời rồi đó. Có chịu không sao không nói đi!

- Chưa kịp nói thì Linh đã vào rồi còn gì?!

- À, hóa ra lúc này cháu làm kì đà cản mũi hả? Vậy chú có cần quay lại để nói tiếp chuyện tình còn dang dở không?

- Thôi, không cần đâu. Linh tới đúng lúc mà!

Dù Linh biết chắc là Luân không chịu rồi, nhưng khi nghe từ chính miệng anh nói ra câu đó, lòng cô cũng thấy thoải mái hơn hẳn. Tất nhiên, người như Luân đào hoa cũng không có gì là lạ, nhưng đến mức có thể “rù quẩn” được cả cô giáo lẫn mấy cô nữ sinh thì cũng tài ghê, hình như lúc nào cũng có đem sẵn theo bùa hay sao ấy.

Tuy nhiên, bản thân Linh cũng không hề bị lép vế, cô nàng cũng thu hút đám con trai kinh khủng, từ những cậu bạn cùng lớp, đến mấy anh năm cuối lẫn mấy cậu em mới vào lớp 10 cũng vẫn hay bám riết để rủ đi chơi. Tất nhiên, hôm nay cái đuôi “tàu xe lửa” ấy đã gặp xui xẻo, khi đụng độ phải “cận vệ” quá oai hùng này. Vừa nhào nhào xấp xấp tới gần Linh là đã hoảng hồn xanh mặt với dáng vẻ uy nghiêm, cực “khủng” chắn ngay phía trước, làm cả đám chạy mất dép...

- Người ta tới nói chuyện thôi chứ có gì đâu mà chú làm họ sợ thế?

- Nhìn vào là biết ý đồ của tụi nó rồi, không làm thế tụi nó cứ tưởng được mà lần tới hoài đó!

- Cứ làm như là chú thánh thiện lắm vậy á! Cháu đã 16 tuổi rồi, có cặp bồ cũng có sao đâu?!

- Cái gì? Tuổi này vẫn phải chỉ lo học thôi, không được yêu đương trong trường đâu đấy!

- Chú ở nước ngoài mà sao còn cổ hủ hơn trong nước thế?

- Ủ, thế đấy, tóm lại, cấm được yêu!!!

Linh len lén nhìn vào mặt anh chàng, cái vẻ hằm hằm này trong lạ quá, không biết có phải đang ghen không... Dù sao thì được “anh chú” này bảo vệ cô cũng thấy rất vui.

- Tôi sẽ chở Linh qua chỗ làm của tôi.

- Để chi vậy chú?

- Ngồi đó chơi thôi. Vì tôi bận chút việc phải giải quyết, có thể về trễ!

- Vậy chú cứ chở cháu về nhà đi, có sao đâu, khi nào chú về thì về.

- Ở nhà một mình, không sợ bị “sói lạ” đột nhập vào ăn thịt sao?

- ... - Dù biết là hù nhưng vẫn sợ.

4. Chương 4

Thì đúng là ở nhà một mình nguy hiểm thật. Nhưng nghe Luân nói thế cứ làm như anh chàng tốt đẹp lắm á, bản thân anh cũng là “Sói” vậy! “Sói lạ” còn lo lắng mà đề phòng, chứ “Sói quen” thì ai biết đường mà thủ chứ.

Luân chở cô vào bãi đỗ xe rồi dẫn lên đại sảnh công ty. Chẳng biết anh chàng làm việc gì mà bề thế lại rộng và đẹp như thế. Trên suốt đường đi, mọi người đi qua ai cũng cúi chào rất trịnh trọng. Cũng đúng thôi, giám đốc điều hành cả một công ty lớn mà, giờ Linh mới biết “anh chú” này khá là khiêm tốn, đứng đầu cả một công trình đồ sộ như vậy mà chẳng bao giờ khoe khoang, chỉ hơi lạnh lùng “chút xíu” thôi.

Luân đưa Linh vào gian phòng chờ rất khang trang, cửa kính hướng ra trung tâm thành phố, từ trên cao ngắm nhìn thật đẹp. Luân lại chạy đi đâu đó để làm tiếp công việc, nhưng vẫn không quên gọi phục vụ mang bữa tối rất thịnh soạn đến cho Linh. Giám đốc có khác, lúc nào cũng bận bịu. Từ phía xa, Linh lại

thấy Luân đi tới, nhưng đang nói chuyện cùng với một cô gái trẻ và xinh đẹp... Linh tò mò nhìn theo, thấy họ đang chăm chú bàn bạc sổ sách gì đó. Chị phục vụ vừa tới cô liền hỏi:

- Chị biết cô gái đang đi cạnh giám đốc là ai không ạ?

- À, là thư ký của giám đốc đấy!

- Thế ạ?

- Ừm... Nghe đồn hai người quen nhau từ hồi còn bên Mỹ. Sau khi giám đốc được bổ nhiệm về đây, chị ta cũng đi theo.

Linh cảm thấy nhói nhói ở lồng ngực, một cảm giác bất an... Cô tiến tới gần căn phòng, qua khe cửa nhỏ, Linh nhìn thấy cô gái kia đang ngồi sát bên Luân, tựa đầu vào bờ vai rộng lớn của anh đầy tình tứ...

bạn đang đọc truyện tại [truyenteen9x](http://truyenteen9x.com) chúc bạn online vui vẻ

Linh quay mặt bước nhanh về chỗ ngồi cũ, không muốn nhìn khung cảnh ấy thêm một giây nào nữa, cô sợ sẽ phải chứng kiến thêm nhiều điều không nên biết hơn. Thức ăn trở nên nhạt nhẽo, hồn Linh như đang thả trôi theo khung cảnh nhộn nhịp, lộng lẫy với lấp lánh ánh đèn phía dưới kia. Chợt có tiếng nói cất lên:

- Sao không ăn mà lại ngồi đó ngắm cảnh thơ mộng vậy cô bé?

Cứ tưởng đó là Luân, Linh định quay sang nói vài câu làm lành thì nhận ra, đó là cô gái lúc nãy...

- À, dạ không... Em...

- Em là cháu gái của sếp Luân hả? Trông cũng dễ thương quá ha! Thảo nào...

- Sao ạ?

- Không có gì... Anh Luân còn bận giải quyết chút chuyện. Sợ em ngồi một mình buồn, nên nhờ chị ra “tám” với em.

- Dạ không sao đâu ạ. Chị cứ vào làm việc với chú Luân đi!

- Chị là cấp dưới, và đây cũng là lệnh, sao cãi lại được chứ.

- Ừm... Vậy chắc chị làm việc với chú Luân lâu rồi hả?

- Ừ, quen biết nhau hồi còn là sinh viên. Rồi làm việc chung với nhau, đến nay đã được 7 năm rồi.

- Lâu thế cơ à... Chắc là thân và hiểu về nhau nhiều lắm! – Gương mặt ngây thơ không giấu được nỗi buồn.

- Cũng không hiểu mấy đâu em. Luân rất kín tiếng và giỏi che giấu cảm xúc của mình. Không nói ra thì đừng mong ai biết được anh ta nghĩ gì cả!

- Chị học cùng khóa với anh ấy luôn ạ?

- Không, chị nhỏ hơn anh ấy 3 tuổi. Lúc vừa vào năm đầu thì anh đã làm luận án chuẩn bị ra trường rồi. Học cứ phải gọi là siêu sao, luôn hoàn thành các tính chỉ trước thời hạn.

Linh lặng im nghe cô ấy kể về quá trình học và làm việc của hai người. Họ đã cùng nhau trải qua rất nhiều thử thách, áp lực, cực nhọc để có thành quả như hôm nay. Được một lúc thì cô nàng mới nhớ ra và tự giới thiệu về mình. Như Loan – 25 tuổi, con gái rệu rã duy nhất (giống Linh) trong một gia đình chuyên kinh doanh các mặt hàng chuyên dụng cho việc làm nail, rất phổ biến và thông dụng với cộng đồng người Việt ở Mỹ.

Linh ngắm nhìn thật kỹ cô “tình địch” hơn mình về mọi mặt này, chỉ ngắn gọn là “đẹp từng milimet”. Xinh đẹp, quyến rũ, ăn nói dịu dàng, dáng người thon gọn, chân dài cực cuốn hút. Bình thường Linh vốn dĩ đã không cao bằng rồi, đã thế cô thì đi giày bệt, còn Loan lại đi giày cao gót nên khoảng cách chiều cao lại càng cách biệt.

Loan có nhã ý dẫn Linh đi một vòng tham quan các gian phòng chủ đạo của công ty. Cảnh quan rộng rãi, bày trí trang nhã đẹp mắt và hiện đại theo kiểu Châu Âu, được phân cách thành từng tầng lầu, với đầy đủ các chức năng như phòng nghỉ, khách sạn 5 sao, phòng massage, xông hơi, nhà hàng v.v... Tất cả đều được

điều hành dưới bàn tay tài năng của chàng trai trẻ tuổi đẹp mã Lê Vũ Minh Luân, và tất nhiên không thể thiếu người trợ thủ đắc lực xinh đẹp Như Loan luôn kề cận mỗi ngày nữa.

Linh cảm giác như mình đang bị lẫn khuất, mờ nhạt đi sau ánh hào quang chói sáng đó. Luân và Loan quả thật quá hoàn mỹ, quá xứng đôi với nhau, tuổi tác cách biệt vừa đủ, lại hỗ trợ cho nhau rất nhiều trong công việc nữa. Ông bà nội chắc hẳn sẽ rất vui lòng khi có một người con dâu vừa thông minh, xinh đẹp lại tài giỏi như thế. Còn cô, được gì chứ? Chỉ mới là một cô bé nữ sinh hồn nhiên, vô tư, chẳng có lấy một tí năng lực gì để thể hiện. Giữa hai con người có sự chênh lệch quá nhiều về cả tài năng lẫn nhan sắc như thế, có tên đàn ông nào dại dột lựa chọn “bên bánh bèo” không?!

Được một lúc, hai chị em cùng lên tầng thượng hóng mát. Cảnh quan thật thoáng đãng, êm đềm, không biết chị ấy và Luân có thường lên đây tâm tình với nhau không (lại suy nghĩ vu vơ). Bất chợt, Loan hỏi:

- Có phải... em và Luân không phải là chú cháu ruột không?

- Sao chị biết? – Linh bất ngờ lúng túng.

- Chị đoán vậy, vì thấy cách đối xử của Luân với em lạ lắm, không giống với chú cháu bình thường.

- Có gì lạ ạ?

- Chị cũng không rõ, chỉ là cảm giác thôi. Hình như mấy hôm trước em bị bệnh hả? Luân đã nghỉ hẳn ngày hôm đó để ở nhà lo cho em, dù công việc đang rất bận rộn, giao hết cho chị và mấy nhân viên cấp dưới làm muốn ngộp thở luôn!

Linh nhớ lại ngày hôm đó, Luân bảo là được nghỉ mà. Hóa ra anh chàng nói dối để cô không từ chối việc anh ở lại chăm sóc cho cô. Vì Linh, anh đã không màng đến những hợp đồng quan trọng bên phía đối tác mà chỉ một chút sơ xuất cũng có thể bị hủy. Rất may, nhờ khả năng đáp ứng tốt mọi mặt giao dịch, Luân đã cứu vãn mọi tình thế khó khăn chỉ sau một ngày anh vào làm trở lại. Linh cảm thấy mình thật vô dụng, đã chẳng giúp gì được cho Luân mà lại còn khiến anh phải nhọc nhằn vì mình nữa...

Tiết trời về đêm mỗi lúc một lạnh hơn, Luân đang dẫn Linh đi ăn nhẹ vì lúc này cô chẳng bỏ bụng được bao nhiêu cả. Thoáng thấy nét mặt đăm chiêu của Linh, Luân liền hỏi:

- Làm gì mà thần thờ vậy? Có chuyện gì buồn à?

- Hả? Dạ không... không có gì...

- Đừng có giấu, cái mặt hiện lên nguyên chữ “BUỒN” bự chẳng đây kìa!

Linh giật mình, lấy tay sờ mặt mắc cỡ khiến Luân phải bật cười vì dáng vẻ ngây thơ của cô.

- Thiệt là dễ dụ, thế này sao tôi yên tâm khi Linh ở đâu đó một mình chứ!

- Chỉ có chú là hay đùa giỡn, dụ khị cháu thôi chứ ai!!!

- Cái đó gọi là thử thách đấy, chứ nếu muốn thì đâu có “nhẹ” như vậy!

- Chú nói vậy là có ý gì?

- Tự hiểu đi!!!

- Ghét.

- Ghét thật không?

- Thật, ghét kinh khủng luôn. Dù cho các cô gái trên thế giới này đều thích chú thì cháu vẫn ghét. Ai cần yêu một người hoàn hảo như vậy chứ, chỉ tổ đau tim thôi!

- Thế hóa ra cô bé đang đau tim vì tôi à?

- Ồ... Không có! – Mặt đỏ lựng lên ngay.

Luân cười nhẹ nhàng rồi ngược mắt lên cao ngắm trời đêm, Linh cũng ngược mắt lên nhìn anh... 1m62 và 1m84 cũng không cách biệt gì mấy, nhưng sao lại thấy anh cao lớn và vĩ đại quá, thật khó nắm bắt và nín

giữ lấy con người chứ đừng nói là trái tim anh. Giữa cuộc sống với lắm biến động, mọi vật đều có thể đổi thay theo thời gian, liệu tình cảm con người cũng tương tự như thế?

Những dòng suy nghĩ, những ray rứt và bức bối cứ đan xen quay cuồng trong đầu của Linh khiến cô không thể im lặng được nữa...

- Cái chị thư ký của chú... trông xinh quá ha!

- Ai? À... Loan đó hả?

- Nghe nói hai người quen nhau lâu rồi... Định khi nào thì cho ra mắt đây?

- Ra mắt cái gì? Ai nói thế?

Anh chàng trở mặt ngạc nhiên rồi như nhận ra điều gì đó nên gương mặt bình thản trở lại, nở nụ cười ranh mãnh nói:

- À, ừ... Mà nếu phải thì sao nào? Có gì liên quan đến cô bé mà phải bận tâm chứ?

- O... Thì... hỏi vậy thôi. Dù sao thì rồi sau này cũng thành thím của cháu, phải biết người đó thế nào chứ?

- Chẳng phải Linh đã nói chuyện với cô ấy rồi sao? Đánh giá thử xem!

- Ừm, thì xinh đẹp, thông minh, dịu dàng, hợp với chú lắm á!

- Vậy là ủng hộ tôi lấy cô ấy đúng không?

- Ai nói thế, ủng hộ hồi nào?!

Sự mâu thuẫn trong lời nói trước và sau cũng như trong suy nghĩ của cô đều bị Luân phát giác. Linh đang rất lúng túng và căng thẳng, nửa hờn dỗi, đổ ỳ, nửa muốn Luân phủ nhận mối quan hệ kia. Không biết làm cách nào để gỡ rối, Linh đành quay mặt đi chỗ khác, về mặt nhăn nhó bực bội. Luân lại trêu chọc:

- Mặt nhăn như khi ăn ớt, xấu quá!!!

- Kệ TUI!

- Ặc, Tui luôn. Đừng nói là đang... ghen nha!

- Ghen gì chứ! Không có... - Mặt đỏ lựng lên vì xấu hổ.

- Cũng phải thôi, người ta hoàn hảo hơn về mọi mặt mà, ganh tị cũng phải! Hi hi...

Luân cười khinh đầy vẻ bí ẩn. Cả hai ăn uống xong rồi về nhà, không nói thêm gì... Vừa vào đến phòng khách, Linh lại hỏi tiếp:

- Bộ chú không định giải thích gì thêm nữa sao?

- Giải thích gì nữa... Liệu có đủ thuyết phục không?! Chi bằng dùng hành động để thể hiện.

- Hành động gì?

Khi đôi mắt Linh vẫn còn đang tròn xoe ngơ ngác thì Luân đã kéo Linh sát tới gần anh. Gương mặt cả hai lại gần sát bên nhau kể từ sau ngày hôm đó, Linh cảm nhận được hơi ấm đang lan tỏa, mùi hương dịu nhẹ từ Luân khiến tim cô đập nhanh hơn. Linh cảm thấy gương mặt anh đang tiến tới mặt mình, mỗi lúc một gần.

Cô nàng đứng yên như pho tượng đá, lắng nghe rất rõ nhịp tim từ cả hai đang đập rất nhanh... Chỉ còn cách vài centimet nữa thôi, Linh nhắm nghiền mắt lại, chuẩn bị tận hưởng cảm giác lạ lẫm lần đầu tiên biết đến. Nhưng bỗng cánh cửa chính bật mở, một tiếng nói đồng đặc cất lên khiến cả hai giật bản mình quay lại...

- Hai đứa đang làm cái gì vậy hả???

5. Chương 5

Không gian phòng khách phút chốc trở nên căng thẳng, Luân và Linh ngồi đối diện với ba mẹ Linh. Chuyến du lịch sang khoái của hai ông bà về chưa kịp mừng vui kể lẽ rôm rả, đã phải nghiêm nghị bàn luận về một vấn đề chẳng mấy vui vẻ gì...

- Sao đây? Hai “cô chú” tính giải thích với tôi thế nào?! – Ba Linh giọng đầy oai nghiêm cất tiếng.

- Dạ thưa ba... con...

Mẹ liền ngắt lời:

- Để chú Luân nói, “con nít” không được lên tiếng trước người lớn!!!

Linh nhăn nhó khó chịu, con nít gì chứ, cô cũng đã 16 tuổi rồi. Rõ ràng mẹ nói thế là ngầm phản đối và muốn tạo nên sự ngăn cách cấp bậc giữa cô và Luân. Anh điềm đạm đáp lời, mặt vẫn rất điềm tĩnh:

- Thưa, những gì anh chị vừa thấy đúng như anh chị đang nghĩ luôn rồi đấy ạ!

- Cái gì? Tức là... hai đứa...!!! – Mẹ Linh bàng hoàng.

- Hai đứa có biết hai đứa là gì của nhau không mà lại như thế được chứ?! – Ba nói bằng giọng nghiêm nghị, tỏ vẻ nóng giận.

- Nhưng em và Linh đâu phải chú cháu ruột đâu. Chỉ là trên danh nghĩa vai vế thôi! – Luân đối đáp nhanh gọn.

- Hóa ra... chị đã sai lầm khi giao cho chú ba qua nhà chăm lo cho con Linh rồi. Tôi “giao trứng cho ác” mà còn yên tâm nhẹ nhõm nữa cơ đấy!

- Chị yên tâm, em chưa kịp làm gì cả đâu! – Cậu chàng ngây thơ nói.

- Hả? CHƯA KỊP LÀM??? Chú còn dám nói thế nữa hả? Hóa ra nếu lúc này chúng tôi không về kịp là con Linh bị chú “luộc chín” luôn rồi à?!! – Ba Linh tức tối quát.

- Kìa mình, sao lại ăn nói sỗ sàng thế? Có con Linh ở đây mà!!!

Cuộc nói chuyện kéo dài thêm 15 phút, nhưng vẫn không đi đến quyết định rõ ràng. Ba mẹ Linh đưa ra đủ mọi lập luận và lý do về mối quan hệ của hai người là không thể, rằng Linh còn quá nhỏ, có thể đó chỉ là tình cảm vụn vặt nhất thời, hay Luân vốn đã chán chê với những cô gái quyến rũ kề bên nên muốn tìm cảm giác lạ, đến với những cô bé nữ sinh mơn mớn hồn nhiên, “cỏ tươi” nhưng quá tuổi làm sao ngon bằng “cỏ non” được. Nhưng Luân cũng không vừa, với khả năng đối đáp cao siêu vốn có của mình, anh cũng đưa ra những lý luận rất chặt chẽ, cả về tình cảm lẫn trách nhiệm đối với Linh. Anh đã khiến cho cả Linh lẫn ba mẹ cô thấy được sự nghiêm túc và chân thành của mình dành cho người con gái mà hiện tại đang ở danh phận là cháu này.

Dù tìm hết mọi lý do cũng không thể can ngăn được, Linh cũng nhất quyết đến với “chú” Luân, cuộc nói chuyện đành phải tạm dừng. Vì mối quan hệ này không phải chỉ có mỗi ba mẹ Linh quyết định, mà còn có cả ông bà nội nữa. Ba mẹ Linh mời Luân ra về, và yêu cầu từ nay cả hai tạm thời không gặp hay liên lạc gì với nhau nữa, để tránh tình cảm “bị” phát sinh thêm.

Những ngày đi học sau đó của Linh, ba cô đều trực tiếp đến đón chứ không cho cô nàng tự về nữa, để khỏi có “ai kia” chặn đường tán tỉnh bỏ bùa. Điều đáng ngạc nhiên là, ngay đến ba Linh cũng thu hút đám nữ sinh trong trường và tất nhiên... cô giáo chủ nhiệm xinh đẹp kia cũng không ngoại lệ. Vừa thấy bóng dáng một người đàn ông oai vệ lịch thiệp đứng tựa lưng trước chiếc BMW, “bả” liền lăn la đến bắt chuyện:

- Anh đến đón cháu về ạ?

- À... vâng ạ. Hình như cô là... (tính hỏi phải là cô giáo chủ nhiệm của Linh không thì bị chặn lại)

- Dạ, xin tự giới thiệu với anh. Tôi là Cao Cát Mộng Huyền, một trong những giáo viên ưu tú nhất của ngôi trường điểm hàng đầu thành phố này, chưa có gia đình, tuổi còn đôi mươi, đang tìm một mối tình bền lâu và son sắt ạ!

- À... dạ... Lời giới thiệu khá là chi tiết đấy! – Ba Linh gãi đầu lúng túng.

- Hi hi, vâng thưa anh, tính tôi vốn rất đơn giản và ngắn gọn mà! Chẳng hay anh có gia đình chưa ạ? Trông còn phong độ thế này chắc là chưa...

- Dạ, không biết tôi có gia đình chưa mà cô bé đang đứng phía sau lưng cô chính là con gái của vợ tôi đấy ạ!!!

Bà cô giật mình quay lại thì thấy Linh đang lặng thầm đứng sau lưng từ lúc nào, đôi mắt tròn xoe ngơ ngát, môi nở nụ cười xinh như hoa dù đã biết tổng “ý đồ” của bà cô này rồi, cua em trai không được giờ chuyển qua anh trai luôn, thiệt là hết thuốc. Vừa biết được sự thật phũ phàng, bà cô hất mặt lên trời, nhí nhảnh tung tăng sà sà quay gót ngoay ngoáy đi mất, tưởng đi còn chuẩn hơn siêu mẫu Vũ Thu Phương, thế nhưng giữa chừng bỗng vấp cục đá chơi với mém ngã nhào, may mà cà bơi cà bơi cái tay giữ thăng bằng nên mới không đo đất. Cả đám học sinh nhìn theo mà cười đau cả bụng, thiệt tội cho bà cô...

Linh lẳng lặng bước lên xe, tâm trạng cực khó chịu:

- Sao ba cứ thích làm chuyện nổi bật thế hả? Đến đón con bằng xe máy được rồi, cưới nguyên con xế hộp này đến trường làm thiên hạ dòm ngó, thiệt là mắc cỡ quá chừng!

- Cái gì? Sao lại mắc cỡ? Phải hãnh diện chứ! Với lại ba đi làm bằng xe này nên sẵn tiện ghé đón con luôn, rảnh đâu mà vòng về nhà đổi xe nữa, lầu bầu!

Linh chỉ còn biết thở hắt ra rồi im lặng. Từ ngày ba mẹ phát hiện ra mối quan hệ không được chấp nhận này, ba Linh quản giáo cô chặt chẽ hơn. Bởi thế mà suốt cả tuần nay, cô không còn thấy mặt Luân nữa, và cũng chẳng thấy anh có bất kỳ động tĩnh gì để dàn xếp mọi chuyện tìm cách đến gặp cô. Hay anh cũng đã chán nản vì bị ngăn cấm rồi, thiếu gì người xếp hàng chờ yêu chứ, việc gì phải nhọc công tốn sức...

Cuối tuần, Linh đi siêu thị mua đồ với mẹ, từ xa thấy dáng người quen quen, Linh tiến tới gần thì nhận ra đó là Loan, “người yêu thầm lặng” của Luân. Cả hai chào nhau, Linh xin mẹ cho nói chuyện với chị bạn một lát. Loan rủ Linh xuống tiệm Coffee Prince ở tầng trệt uống nước...

- Đạo này em thế nào?

- Cũng bình thường thôi chị.

- Ủm... Không biết đạo này có chuyện gì mà Luân hay trầm tư lắm, ngoài công việc ra thì chẳng tiếp xúc với ai, kể cả chị.

- Sao thế ạ?

- Chị cũng không biết. Chắc có chuyện buồn gì đó, cứ thấy mở điện thoại gọi cho ai đó mà cứ thờ dài mãi, chắc là gọi không được.

Linh đắn đo, có thể là gọi cho cô chẳng? Vì điện thoại Linh đã bị ba mẹ khóa 2 chiều rồi, chỉ có số điện thoại nhà là gọi được thôi...

- Chú Luân không tâm sự gì với chị sao ạ?

- Tâm sự? Hi, em đùa à? Chị chẳng bảo anh ta rất kín tiếng còn gì!

- Em cứ tưởng chú ấy và chị thân nhau lắm chứ!

- Có thân gì đâu em, ngoài công việc thì chẳng tiếp xúc gì nhau nhiều cả.

- Sao hôm đó, em thấy chị tựa đầu vào chú ấy thân mật...

- À, lúc đó ấy hả? Hi, thật ra...

Đúng thật là Loan có tình cảm với Luân, cô cũng đã tìm mọi cách để trái tim anh thuộc về mình nhưng không được, vì trái tim đó đã sớm thuộc về một người khác, một hình bóng mà anh vẫn luôn lặng lẽ dõi theo. Loan cũng thoáng biết được điều đó, nên ngay khi anh về nước, cô cũng thu xếp công việc để về cùng, một phần vì muốn về lại quê nhà thăm gia đình, phần vì tò mò muốn biết cô gái may mắn đó là ai. Luân

chỉ đơn thuần xem Loan là một người bạn, người em cấp dưới, và dù cô có cố gắng cỡ nào thì anh vẫn không thể dành tình cảm đặc biệt cho cô được.

Lòng cô bé bỗng thấy dâng lên một niềm vui khó tả, hạnh phúc thoáng qua rồi nỗi lo âu lại kéo đến, vì biết làm sao để níu giữ lấy hạnh phúc hiện tại này? Linh thần thờ cùng mẹ đi về, cảm thức bay bổng trên không trung. Về đến nhà, ba Linh vừa thấy đã gọi Linh lại nói:

- Con lên phòng chuẩn bị vài đồ dùng cần thiết đi!

- Để chi vậy ba?

- Cứ làm theo lời ba đi, rồi sẽ biết...

- ... - ngơ ngác.

Sáng chủ nhật mơ màng, từng vầng mây nhẹ che kín ánh bình minh khiến không gian trở nên tĩnh mịch. Tiếng chuông cổng nhà Linh vang lên từng hồi, Luân với vẻ mặt khẩn trương đang đứng đợi. Mẹ Linh bước ra mở cổng, tươi cười chào hỏi rồi mời anh vào nhà...

- Anh hai đi đâu rồi hả chị? Hôm nay chủ nhật mà?

- Ừm... có chút chuyện.

- Bé Linh đâu rồi ạ?

- Nó đi cùng với ba nó luôn rồi?

- Sao lại đi cùng?

- Đi sang Mĩ thăm ông bà nội.

- Cái gì? Linh còn đang đi học mà!

- Thì xin phép nghỉ vài ngày, có sao đâu?!

- Nhưng sao lại đột ngột thế... có chuyện gì sao?

- Thì chuyện của chú với con Linh chứ gì! Anh hai chú phải sang đó, để tìm thêm “đồng minh” mà ngăn cản chuyện của hai đứa chứ!

- Anh chị đừng nhọc công nữa, dù thế nào thì em cũng nhất quyết không từ bỏ đâu!

- Chú nói miệng cũng bằng thừa thôi. Mọi chuyện anh chú đã sắp xếp hết rồi! Tốt nhất, chú nên quên con Linh đi. Có khả năng, nó sẽ ở bên đó với ba má luôn cũng nên đấy!

- Cái gì? Không thể có chuyện đó được! Anh hai đi được bao lâu rồi ạ?

- Từ lúc khuya rồi, chuyến bay bắt đầu lúc 4 giờ sáng. Giờ chú có đi cũng không kịp đâu!!!

6. Chương 6 - End

Mẹ Linh nói mà mắt lững lờ nhìn trời ngó đất, không hề biết Luân đã cầm cổ chạy mất từ lúc nào. Anh đang phóng xe lao thẳng đến phi trường, trong vô vọng...

bạn đang đọc truyện tại yeutruyen.mobi chúc bạn online vui vẻ

Sân bay Tân Sơn Nhất - 6 giờ 45 phút, từng dòng người nô nức chào đón và tiễn biệt nhau. Luân nao núng vừa đi vừa chạy, đầu quay tứ phía, mắt ngó nghiêng khắp nơi mong tìm được bóng người quen thuộc. Nếu đúng như lời của mẹ Linh nói, thì thật sự đã quá trễ để gặp được Linh, chuyến bay đã khởi hành gần 3 tiếng rồi còn gì.

Luân bước vào trong phòng phục vụ khách hàng, hỏi cô nhân viên về lịch trình những chuyến bay từ Việt Nam đi các nước. Cô nhân viên trình bày cho anh tất cả những chuyến bay của hôm qua cho đến 6 giờ hôm nay. Lại thay, không có chuyến bay nào từ Việt Nam sang Mỹ ở các tuyến giờ suốt 2 ngày qua trùng vào khoảng giờ mà mẹ Linh nói. Luân bước ra ngoài nhìn lên bảng thông báo điện tử các chuyến bay đi và đến, tìm mãi cũng không thấy. Chỉ có một điều trùng hợp lạ thường và đối lập là: vào đúng 4 giờ có một chuyến bay đi đúng tuyến địa điểm nói trên, nhưng là ngược lại, từ Los Angeles về *** City. Sau một hồi suy nghĩ, mắt Luân bỗng sáng lên, điều đó có nghĩa là...

Tại ngôi nhà quen thuộc, tiếng nói cười rôm rã, những món ăn ngon thịnh soạn được bày biện rất đẹp mắt trên bàn ăn đặt trước khoảng sân rộng phía sau vườn... Mọi người ngồi yên vị ở chỗ của mình, ba Linh nói:

- Chuyến này ba mẹ về đây chơi lâu chút nhé!

- Để xem thế nào đã. Hội từ thiện bên đây giờ nhiều việc quá, không biết có sắp xếp ổn thỏa không. – Tiếng nói ôn tồn của người lớn tuổi nhất trong gia đình – ông nội Linh.

Bà nội liền quay sang nói với ông:

- Tôi nghĩ chắc không sao đâu ông à. Cộng sự với mình cũng đã quen với công tác lãnh đạo hội rồi mà, sẽ ổn cả thôi!

Linh nghe vậy rất háo hức nên chen vào:

- Đúng đó ông, ở chơi vài ngày thôi rồi về. Đợi con chuẩn bị vài thủ tục cần thiết rồi cho con qua đó chơi với...

- Coi kìa, bộ không muốn nội ở đây hay sao mà nôn nao thế? – Ba Linh nói lấy.

- Dạ... đâu có... - cô bé lúng túng.

- Chắc là đang rất nôn nóng gặp một người chứ gì?! – Mẹ Linh cười tỏ vẻ bí ẩn.

Linh im lặng không nói, tâm trạng cô nàng hiện đang rất nao núng... Bất chợt, ông nội lên tiếng:

- Bữa tiệc hôm nay thấy thiếu thiếu cái gì ấy nhỉ?!

- Dạ, hình như còn thiếu một vị khách quan trọng! – Mẹ Linh vui vẻ đáp lời.

- Ba yên tâm, sẽ tới ngay thôi. – Ba Linh với vẻ bình thản, tay vẫn đảo đều những que thịt nướng thơm phức.

Quả đúng như lời ba nói, chưa đầy 2 phút sau, một chàng trai vốn phong độ ngày nào nay bỗng trở nên phờ phạc thấy rõ chạy vào. Vừa nhìn thấy mọi người trên bàn tiệc, hai nhân vật mà anh đã đoán biết và cả nhân vật trung tâm kia, anh ngạc nhiên và vui mừng đến không tả nổi. Cô bé ấy cũng nhìn anh thần thờ không kém, cái cảm xúc gần giống như lúc vừa mới nhận ra mối quan hệ chú cháu của cô và anh lúc trước, nhưng lần này có lẽ là vui mừng hơn...

- Sao thế? Tính đứng đó làm kiếng à? Còn không mau vào nhập tiệc đi! Mọi người chờ chú này giờ đói rồi ruột hết rồi này! – Ba Linh tươi cười nói đầy vẻ chế giễu.

Luân giật mình như vừa tỉnh giấc lúng túng bước đến, ngồi kế bên Linh (vì chỉ còn chỗ duy nhất đó trống). Ánh mắt thoáng nhìn nhau nhẹ nhàng, nhưng vẫn ngập tràn niềm yêu thương. Cả gia đình quây quần bên nhau ăn uống và trò chuyện, không khí thật ấm cúng và yên bình, buổi trưa mùa thu với tiết trời dịu nhẹ, cái nắng ấm nhẹ nhàng như phả một làn hơi thanh tịnh vào lòng của mỗi người trong gia đình ấm êm.

- Vậy bây giờ cả nhà có thể cho con biết rõ ràng mọi chuyện được không ạ? – Linh nôn nóng mong chờ giải đáp thắc mắc.

- Có gì đâu mà phải giải thích, rõ ràng hết còn gì?! – Ba Linh khinh khỉnh đáp đoán hậu.

- Chỉ là một chút thử thách đánh đố thôi. Không ngờ, một người thông minh, nhạy bén như chú Luân đây mà lại có lúc bị phân tâm, hành động thiếu kiểm soát như thế! Vậy hóa ra vợ chồng ta cũng cao tay quá mình nhỉ?! – Mẹ Linh nói với ba đầy vẻ đắc thắng.

- Còn phải nói, em trai phải học hỏi anh đây nhiều lắm nhá! Hahaha...

- Dạ, em xin tâm phục khẩu phục...

Ông nội Linh vui vẻ từ tốn nói:

- Thật ra, cả nhà chỉ là muốn xem tình cảm của hai đứa thế nào thôi. Chứ ông bà cũng đã biết Luân đối với cháu nội ta ra sao rồi. Chẳng thế mà lại từ chối công việc quản lý công ty F2 ở New York, vốn bề thế gấp mấy lần chi nhánh ở Việt Nam để về đây.

- Ba nói vậy chứ, sự nghiệp cao rộng cũng chỉ đến thế thôi, còn con gái của con là vô giá. Chú em này biết cân nhắc lựa chọn như vậy là chính xác đấy!

Bà nội cũng góp ý vào:

- Tuy vậy nhưng dù sao Linh nó cũng chỉ mới 16 tuổi. Muốn gì cũng phải đợi khi học xong tú tài đã, rồi hai đứa mới được tiến tới!

- Dạ, mẹ nói phải. Nhưng còn một điều con đang băn khoăn, là sau này khi hai đứa lấy nhau rồi. Thì con Linh phải gọi ba má thế nào đây? Còn Luân phải gọi vợ chồng con ra sao? – Mẹ Luân đưa ra mớ thắc mắc xưng hô rối rắm.

Linh len lén nhìn Luân, vẻ mặt anh vẫn bình thản vui vẻ trong im lặng, nhưng cô lại cảm nhận được nét hạnh phúc ngập tràn đang ẩn sau đôi mắt sâu thẳm kia. Những ngày tháng sắp tới ra sao, mối quan hệ của hai người sẽ tiến triển tới đâu đi nữa, cô và anh cũng không màng đến. Chỉ biết rằng giờ đây, họ đã chính thức được chấp nhận, được đến với nhau và yêu nhau như những cặp đôi bình thường khác...

Chiều thừa thớt nắng, bầu không khí phủ nhẹ một làn hơi êm ru khiến lòng cũng thấy mơn mang đến lạ thường. Hai “chú cháu” cùng nhau dạo bước trên khuôn viên...

- Cháu cứ tưởng chú đã qua Mĩ rồi chứ?!...

- Vậy ra Linh cũng bị ba lừa cho vào tròng giống tôi hả?

- Thì mãi chẳng thấy chú liên lạc gì... Rồi dùng một cái ba nói ra phi trường để tiễn một người, may ra kịp, cháu cứ nghĩ chỉ có thể là chú thôi. Cháu cũng vội vàng hấp tấp đi theo ba, cứ ngóng xem chú có còn đó không, ai ngờ lại gặp ông bà nội, tưởng chú đi chuyến khác không đón kịp rồi nên mới mong chờ ngày ông bà về để đi theo...

Anh chàng vẫn lặng im, nở nụ cười nhẹ nhàng đầy mê đắm rồi nói:

- Làm sao tôi có thể đi được chứ. Mục đích tôi về đây là để được ở bên một người, mong muốn đó còn chưa thực hiện được...

Vẫn lại kiểu nói lấp lửng rất “đáng ghét” đó, nhưng giọng nói thì dịu dàng đến lạ thường. Đôi tay khê nắm lấy nhau, bàn tay to lớn nhưng vẫn thật mềm mại, cô bé mỉm cười rồi lại âm thầm bước đi cùng anh...

Khi cậu nhóc Luân 16 tuổi lần đầu tiên được xem những tấm hình từ gia đình người anh “xa lạ” kia, cậu đã rất ấn tượng với nàng công chúa bé bỏng dễ thương 4 tuổi ấy. Nó không hẳn là cảm giác trông mong một đứa em gái, chỉ là thấy rất đáng yêu và luôn mong sẽ được gặp và chơi đùa cùng cô bé. 9 năm sau, chàng trai bảnh mã kia lại một lần nữa được ngắm nhìn những khung hình mới, và cảm giác rung động trỗi lên, cô bé trắng trẻo bụ bẫm ngày nào giờ đã trở thành một tiểu thư xinh đẹp với nụ cười trong sáng, đôi mắt to long lanh và mái tóc dài buông xỏa tựa áng mây trên bầu trời. Và niềm mong mỏi năm xưa nay đã trở thành khao khát, anh quyết tâm phải trở về quê nhà để chỉ với một mục đích duy nhất là được gặp gỡ và chuyện trò với cô bé. Những điều thật giản đơn nhưng rất đổi ngọt ngào đó, Linh đã không hề biết cho đến mãi sau này...

Linh vẫn đi học như thường lệ, và người đưa đón cô nàng mỗi ngày lại quay về người cũ đó là “chú” Luân. Dưới mái hiên nhà cũ, Linh lại đứng đó chờ anh, hôm nay lớp cô về sớm hơn dự tính, lấy điện thoại ra nhắn tin để anh đến đón...

Trời lại đổ cơn mưa, bỗng dưng khung cảnh thân thuộc ngày ấy lại hiện lên thật rõ nét. Lần đầu tiên gặp Luân, cũng tại nơi này, cũng vào một buổi chiều mưa rào nhẹ, lất phất từng hạt mưa trên mái hiên. Tại sao người ta lại vẫn thường nghĩ về mưa với những ký ức buồn, là những cuộc tình đến rồi đi trong thoáng chốc?... Mưa vẫn có những dư vị rất khác, cũng thật nhẹ nhàng và lơ đãng với những hạnh phúc giản đơn, vì mưa chính là khung cảnh đã gắn kết cô và anh đến với nhau. Nhưng có lẽ, đầu ngày hôm ấy không có mưa, Luân không đưa Linh chiếc ô dù, thì rồi anh chàng cũng sẽ tìm nhiều cách khác để có thể tiếp cận và làm quen cô trước khi hai người kịp nhận ra mối quan hệ của nhau. Chắc chắn, mọi chuyện rồi cũng sẽ diễn biến như những gì mà nó vốn thế...

Bỗng từ đâu, anh chàng chạy bộ đến với vẻ hấp tấp, trên tay cầm độc nhất cây dù.

- Ủa, sao chú lại chạy bộ đến đây?

- Xui quá, xe chạy nửa chừng cán đinh bể bánh rồi. Sợ Linh chờ lâu, nên mua cây dù chạy đến đây...

Nhìn bộ dạng phất phơ của anh chàng, người ướt sũng, hơi thở gấp gáp vì chạy nhanh, Linh không thể nhịn được cười, có lẽ chỉ có cô mới được nhìn thấy “khung hình chân thực tuyệt mỹ” ấy của anh thôi. Linh lấy khăn giấy ra lau nước đọng trên mặt và tóc anh, đàn ông gần 30 tuổi rồi mà làn da vẫn láng mịn không nếp nhăn, đôi mắt sâu nhìn vào Linh dịu dàng, khẽ nói:

- Linh vẫn giữ cách xưng hô với tôi như trước sao?

- O... - Cô nàng lại ngại ngùng đỏ mặt.

- Bây giờ chúng ta chính thức đến với nhau rồi. Nên từ nay, hãy gọi là anh nhé!

Mưa vẫn rơi, từng hạt lất phất gõ đều trên mặt dù. Mắt anh vẫn nhìn cô nồng nàn... Linh ngước mặt lên, tay nắm chặt bàn tay đang cầm chiếc ô, đôi mắt nhìn thật sâu vào khuôn mặt thân yêu ấy, môi khẽ cười và cất lên ba tiếng thật ngọt ngào:

” Em yêu Anh!”

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/goi-chu-la-anh-nhe>